

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/18/2022
Identifikačné číslo spisu:	7109218540
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7109218540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1) Ing. I. C., bytom, L. č. XX C., zastúpená advokátom JUDr. Augustínom Tomášom, so sídlom Floriánska č. 16, Košice 2) Ing. Z. C., bytom L. č. XX C., proti žalovanej JUDr. T. A., správkyni konkurznej podstaty úpadcu KAVEKO INTERNATIONAL spol. s r.o., Košice, v konkurze, Hlavná č. 25, Košice, o náhradu škody vo výške 18.283 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcov 1) a 2) proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č.k. 2Co/153/2019 - 488 zo dňa 09.07.2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má proti žalobcom 1) a 2) nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 18C/5/2012-420 zo dňa 31.05.2018, ďalej „súd prvej inštancie“), ktorým súd zamietol žalobu žalobcov 1) a 2) o náhradu škody 18.283,-€, ušlého zisku 20% ročne zo sumy 17.951,-€ do zaplatenia, inflačného zhodnotenia majetku vo výške 50.0% z hodnoty 14.964,-€ administratívnych a obstarávacích nákladov. Žalobkyňa v 1) svoj nárok odôvodňovala tým, že ako zamestnankyňa spoločnosti FÉNIX VP, s.r.o. Košice - Šaca, ktorá spoločnosť vykonávala podnikateľskú činnosť v priestoroch prenajatých od spoločnosti KAVEKO INTERNATIONAL, s.r.o., Košice, mala v týchto priestoroch uložený majetok v jej výlučnom vlastníctve, ktorý majetok jej bol dňa 5.10.2000 odňatý žalovanou ako správkynou konkurznej podstaty KAVEKO INTERNATIONAL, s.r.o. v konkurze (úpadca) v súvislosti s úkonmi vykonávanými v konkurznom konaní úpadcu vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 2K/249/98. Tvrdila, že žalovaná nie je schopná jej majetok vydať, keďže ním už nedisponuje resp. majetok neexistuje, pričom žalovaná nemala právny dôvod na zmocnenie sa veci.

2. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozsudku údu prvej inštancie doplnil, že základ námietok

žalobcov 1) a 2) bol založený na ich nesúhlase s postupom súdu pri hodnotení dôkaznej situácie v spore a z toho vyplývajúceho ustálenia skutkového stavu, keď spochybňovali argumentáciu súdu prvej inštancie založenú na výsledku právoplatne skončeného konania Okresného súdu Košice II sp.zn. 17C/149/2004. V konaní sp.zn. 17C/149/2004 sa žalobkyňa 1) žalobou zo dňa 02.09.2003 domáhala vydania tých vecí od žalovanej (okrem plynového lampášika a ručne tkaného ľanového plátna), za ktoré si uplatňovala spolu so žalobcom 2) nárok na náhradu škody v tomto spore, ktorý nárok vychádza z totožných skutkových dôvodov, teda že žalovaná porušila svoje povinnosti správkyne konkurznej podstaty, pretože veci im odňala bez právneho dôvodu, tieto veci neboli zapísané do konkurznej podstaty, čo žalobkyňa 1) zistila nahliadnutím do súdneho spisu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty. Rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 25.03.2010 č.k. 17C/149/04-374 ktorý nadobudol právoplatnosť 03.06.2014, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/475/13-495 zo dňa 24.04.2014, Okresný súd Košice II rozhodol o zamietnutí žaloby žalobkyne na vydanie vecí dospejúc k záveru, že nešlo o veci dostatočne identifikované, že nebolo preukázané vlastníctvo žalobkyne k veciam ani držba vecí žalovanou (str. 9-10 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 25.03.2010 č.k. 17C/149/04-374). Základ skutkových tvrdení žalobcov je tak v konaní sp.zn. 17C/149/2004 ako aj v preskúmvanej veci sp.zn. 18C/5/2012 zhodný, odvíjajúci sa od tvrdeného neoprávneného odňatia vecí žalovanou ako správkyňou konkurznej podstaty KAVEKO INTERNATIONAL s.r.o. v konkurze dňa 05.10.2000. Súd prvej inštancie preskúmvaným rozsudkom žalobu zamietol, pretože nezistil vznik ujmy na majetku žalobkyne 1) (od čoho sa odvíjal aj nárok žalobcu 2)), lebo nebolo preukázané jej vlastnícke právo k veciam resp. ani len existencia vecí, ani fakt, že by tieto veci neoprávnene zadržala a znehodnotila žalovaná. Tieto závery vyvodil z vyhodnotenia dôkazov produkovaných žalobcami v konaní, prihliadajúc na právoplatne súdne rozhodnutie vo veci Okresného súdu Košice II sp.zn. 17C/149/2004. Predpokladom úspešnosti žaloby na vydanie vecí jej vlastníkovi je identifikácia a preukázanie existencie vecí, existencia vlastníckeho práva žalobcu, neoprávnená držba vecí žalovaným. Pokiaľ vec nebola (nemôže byť) vydaná vlastníkovi, môže vlastník vecí žiadať o náhradu škody za jej znehodnotenie (zničenie) podľa § 420 OZ, ak k vzniku ujmy došlo v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného. Za situácie, že súd v konaní o ochranu vlastníckeho práva žalobkyne 1) t.j. v konaní o vydanie vecí právoplatne rozhodol, že veci, vo vzťahu ku ktorým sa žalobkyňa 1) v tomto spore domáha voči žalovanej náhrady škody, nie sú vlastníctvom žalobkyne 1), neexistujú resp. nie sú v držbe žalovanej, nie je daný ani právny základ nároku na náhradu škody. Nárok na náhradu škody mohol existovať len za predpokladu, že veci, za ktoré je odškodnenie požadované, existovali, boli vlastníctvom žalobkyne 1) a neoprávnene ich zadržala žalovaná.

3. Odvolací súd ďalej uviedol, že tak, ako na to správne poukázal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, tieto predbežné otázky vo vzťahu k žalobe na náhradu škody, boli už právoplatne vyriešené v konaní Okresného súdu Košice II o vydanie vecí sp.zn. 17C/149/2004. Aj keď išlo o riešenie predbežnej otázky, nie je prípustné v zmysle zásady ne bis in idem (nie dvakrát o tej istej veci), vyjadrenej aj v § 230 CSP, aby táto predbežná otázka bola vyhodnotená medzi totožnými stranami sporu inak v nadväzujúcom konaní o nároku na náhradu škody, založenom na zhodných skutkových okolnostiach. Bolo by v rozpore so zásadami právneho štátu, ak by otázka významná pre rozhodnutie vo veci samej vychádzajúca zo zhodných skutkových okolností medzi totožnými stranami sporu mohla byť hodnotená odlišným spôsobom (pozri R 110/03, NS SR sp.zn. 3Cdo42/0006).

4. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia 1) a 2) zastúpení advokátom včas dovolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 420, písm. f) CSP, keďže súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

Žalobcovia 1) a 2) namietali, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavku zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodneného rozhodnutia, preto nenapĺňa kritéria spravodlivého procesu. Odvolací súd túto vadu konania neodstránil a ani sám svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom, ktorý vyžaduje zákon, keďže jeho rozhodnutie je síce plné všeobecných právnych tvrdení a citácií rozhodnutí súdov použiteľných v podstate v každom súdnom rozhodnutí, ale konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu

súd posudzuje vlastne len v bodoch 24. a 25. napadnutého rozsudku, kde sa venuje práve otázke prevzatia hodnotenia skutkového stavu súdom prvej inštancie z konania Okresného súdu Košice II, sp.zn. 17C/149/2004.

V odvolaní bolo žalobcami okrem iného namietané, že prvostupňový súd nevykonával a nevyhodnotil väčšinu navrhovaných dôkazov, ale skutkový stav a skutkové závery bez vlastného hodnotenia prebral z konania „o vydanie vecí“ vedeného na Okresnom súde Košice II, sp.zn. 17C/149/2004. Odvolací súd túto námietku zamietol s odôvodnením, že súd postupoval správne, zákonne a súladne s platnou judikatúrou, nakoľko ako v konaní „o vydanie vecí“, tak aj v konaní „o náhradu škody“ sa jedná o konanie medzi tými istými účastníkmi za identického skutkového stavu a v rozsahu riešenia nevyhnutných predbežných otázok existuje v konaní „o náhradu škody“ prekážka *res iudicata*. Z bodu č. 24 odvolacieho rozhodnutia vyplýva : „...tak, ako na to správne poukázal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, tieto predbežné otázky vo vzťahu k žalobe na náhradu škody, boli už právoplatne vyriešené v konaní Okresného súdu Košice II o vydanie vecí sp.zn. 17C/149/2004. Aj keď išlo o riešenie predbežnej otázky, nie je prípustné v zmysle zásady *ne bis in idem* (nie dvakrát o tej istej veci), vyjadrenej aj v § 230 CSP, aby táto predbežná otázka bola vyhodnotená medzi totožnými stranami sporu inak v nadväzujúcom konaní o nároku na náhradu škody, založenom na zhodných skutkových okolnostiach“. Dovolatelia 1) a 2) s uvedeným hodnotením odvolacieho súdu nesúhlasia. Teória procesného práva vymedzuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci totožnosťou osôb a totožnosťou predmetu konania. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať *ex officio*. Ak súd zistí existenciu tejto prekážky, vedie to k zastaveniu konania uznesením. Podľa súčasných názorov právnej teórie právoplatnosť môže nadobudnúť iba výrok rozhodnutia, preto nie je možné hovoriť o existencii prekážky veci rozsúdenej vo vzťahu k neexistujúcemu výroku. Účinky spojené s materiálnou právoplatnosťou môže nadobudnúť iba a výlučne enunciatívny rozsudok, nie jeho odôvodnenie. Pokiaľ neexistuje výrok rozsudku alebo medzitýmneho rozsudku o vlastníctve/nevlastníctve vecí žalobkyňou 1), ale uvedené vyplýva len z odôvodnenia rozsudku, nie je možné hovoriť o prekážke rozhodnutej veci a o tom, že bolo právoplatne rozhodnuté, že veci, vo vzťahu ku ktorým sa žalobkyňa v 1. rade v tomto spore domáha voči žalovanej náhrady škody, nie sú vlastníctvom žalobkyne 1), neexistujú resp. nie sú v držbe žalovanej. Keďže predbežné otázky v konaní o vydanie sp.zn. 17C/149/2004 neboli súdom skonsumované úplne a pre rozhodnutie veci nebolo ich riešenie potrebné, nemôže ich riešenie zaväzovať súd v inom konaní.

„Prekážka právoplatne rozhodnutej veci nie je daná v prípade, ak v novom konaní ide o ten istý právny vzťah medzi tými istými účastníkmi, avšak novo uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného konania (Rozhodnutie NS SR 3Cdo/42/2008)“. V konaní „o vydanie vecí“ vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 17C/149/2004 bol súdu predložený a na vykonanie navrhnutý celý rad dôkazov, ktorým sa súd (ani odvolací) nevenoval, a žiadnym spôsobom sa s nimi nevysporiadal, ani len ich formálnym označením za irelevantné. Tieto dôkazy boli následne uplatnené aj v konaní o náhradu škody. Ani v tomto konaní ich súd nielen nevykonával, ale žiadnym spôsobom sa s nimi nevysporiadal, prevezmúc dôkaznú situáciu a skutkové závery z konania „o vydanie vecí“. Napríklad, poukazujem na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 3.12.2009, sp.zn. 17C/149/2004, kde vo vzťahu ku kamenárskemu tovaru citujem zo str. 3: „Ďalej chcem poukázať na to, že žalovaná vyzvala žalobkyňu na zloženie finančnej sumy 500 000 Sk ako zálohu na stráženie, nájom a preskladnenie kamenárskeho tovaru vo vzťahu ku vlastníctvu vecí, ktorá bola údajne zapísaná do konkurznej podstaty. Žalobkyňa sa domáhala zistenia, za akým účelom majú byť použité tieto peniaze, pre koho, bolo jej odpovedané zo strany žalovanej, že po súhlase druhého účastníka zmluvy jej budú predložené k nahliadnutiu a to obratom po zložení finančnej zálohy. Podľa môjho názoru išlo zo strany žalovanej o pokus vylákať peniaze od žalobkyne. Zakladám list žalovanej z 21.1.2003 a 29.1.2003 do spisu. Súd tento doklad zakladá do spisu.“

Keďže v konaní 17C/149/2004 sa tieto dôkazy postupom súdu nestali „dôkazmi v konaní“, žalobkyňa 1) ich opätovne navrhla na vykonanie aj v konaní o náhradu škody (18C/5/2012) a súdu ich predložila, a to na pojednávaní dňa 08.09.2016. Citujem zo str.9 „Poznámky -pojednávanie 2.6.2016“: „Podaním zo dňa 21.1.2003 (prikladám) ma žalovaná vyzvala na zloženie zálohy 500 000,- Sk na stráženie a preskladnenie kamenárskeho tovaru, ku ktorému som si uplatnila vlastnícke právo a ktorý mi žalovaná odňala z držby.

Táto výzva dokazuje držbu kamenárskeho tovaru žalovanou.“

8. Jednou z ďalších zásadných odvolacích námietok žalobcov 1) a 2) bolo, že súd nevykonával navrhovaný dôkaz videozáznamu k zápisnici z 05.10.2000. Na prvej strane Zápisnice z 5.10.2000 z preberania prenajatých priestorov je uvedené, že jej prílohou je aj videozáznam z toho istého dňa. Tento videozáznam je teda nespochybniteľným dôkazom, aké veci a kde v podniku sa dňa 5.10.2000 nachádzali, vrátane vecí označených žalobkyňou v tomto konaní. V konaní „o vydanie vecí“ 17C/149/2004 je v zápisnici z pojednávania zo dňa 22.10.2009 uvedené vyjadrenie žalovanej správkyni: „Z dôvodu objektívnosti bolo celé preberanie priestorov aj nasnímané kamerou, o čom mám záznam aj k dispozícii.“ Teda dňa 22.10.2009 mala správkynia videozáznam z preberania priestorov vo svojej dispozícii. Dovolateľka sa v konaní 17C/149/2004 márne dožadovala predloženia tohto videozáznamu a jeho vykonania ako dôkazu na preukázanie, ktoré veci prešli dňa 5.10.2000 do držby žalovanej správkyni. Súd tento dôkaz nevykonával a jeho nevykonanie žiadnym spôsobom nezdôvodnil. Rovnako sa tohto dôkazu dožadovali dovolatelia aj v konaní o náhradu škody, súd ho ani v tomto konaní nevykonával a jeho nevykonanie nezdôvodnil, toto pochybenie nenapravil ani odvolací súd napriek tomu, že v rámci podaného odvolania voči prvostupňovému rozsudku sa toho žalobcovia 1) a 2) na viacerých miestach odvolania opakovane dožadovali.

9. Keďže rozsudok 17C/149/2004 poskytol právnu ochranu žalovanej správkyni ako verejnoprávnemu orgánu a žaloba o náhradu škody je vedená proti správkyni ako fyzickej osobe, advokátke (§8 ods. 2 zak.č. 328/1991 Zb., ZKV), pre aktiváciu prekážky res iudicata absentuje splnenie podmienky totožnosti účastníkov na žalovanej strane. Súd v konaní 17C/149/2004 rozhodol, že správkynia nemusí z konkurznej podstaty nič vydať. Nerozhodol však o žalobe, či musí niečo vydať správkynia ako fyzická osoba, funkciu správkyni vykonávajúca, zo svojej osobnej držby.

10. Pri odňatí vecí konala žalovaná ako verejnoprávny orgán konajúci namiesto úpadcu. Verejnoprávny orgán nemôže tvrdiť, že odňatá vec mu vlastnícky patrí. Keďže však odňaté veci do konkurznej podstaty nezapísala, o čom nie sú žiadne pochybnosti, a teda ich s konkurznou podstatou nespojila, nemôže tvrdiť ani to, že konala v prospech úpadcu a jeho veriteľov. Porušením právnej povinnosti nastal stav, že veci sa z držby verejnoprávného orgánu dostali do držby fyzickej osoby, ktorá funkciu verejnoprávného orgánu zastávala a konkurzná podstata nemôže z tejto veci v žiadnom prípade profitovať. Nárok na náhradu škody je teda možné si uplatniť mimo konkurzného konania voči fyzickej osobe, ktorá porušila svoje zákonné povinnosti.

11. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí potvrdil, že v konaní bol pripojený aj spis Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 15Cb/276/2001 o vylúčení vecí dovolateľky z konkurznej podstaty úpadcu (bod č.2 napadnutého odvolacieho rozhodnutia). Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach 15Cb/276/2001 zo dňa 9.3.2009 vyplývajú skutkové zistenia krajského súdu - žalovaná potvrdila, že žalované veci do konkurznej podstaty zapísala a naložila s nimi uvedeným spôsobom.

12. O označených veciach, ktoré sú predmetom konania o náhradu škody, sa konalo tri krát v nasledovnom časovom poradí:

konanie o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty - KS KE, sp.zn. 15Cb/276/2001;

konanie o vydanie vecí odňatých bez existencie právneho titulu - OS KE II, sp.zn. 17C/149/2004;

konanie o náhradu škody - OS KE I, sp.zn. 18C/5/2012.

Dovolatelia pripájajú prehľad protirečivých skutkových záverov aspoň niektorých položiek:

Predajný stánok + náhradná plachta

15Cb/276/2001: žalovaná potvrdila, že tieto má k dispozícii;

17C/149/2004: žalovaná poprela ich existenciu (len akejsi tyčky);

18C/5/2012: skutkový stav prevzatý z 17C/149/2004 so záverom o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou.

Kamenársky tovar

- 15Cb/276/2001: žalovaná potvrdila, že veci prevzala a predala;

- 17C/149/2004: súd potvrdil preukázanie vlastníctva žalobkyne, žalobkyňa však nepreukázala prechod

vecí do držby žalovanou;
- 18C/5/2012: skutkový stav a záver prevzatý z 17C/149/2004

Kancelársky nábytok

- 15Cb/276/2001: o veci sa vedie vlastnícky spor;

17C/149/2004: vo veci prebieha odporovací spor;

odvolací 2Co/153/2019 v spojení s 18C/5/2012: je súčasťou konkurznej podstaty a nie je preukázané vlastníctvo žalobkyne.

13. Dovolatelia 1) a 2) dávajú do pozornosti dovolacieho súdu, že žalovaná správkyňa bola Ministerstvom spravodlivosti SR dňa 25.11.2005 vyčiarknutá zo zoznamu správcov, pre nepreukázanie predpokladov dôveryhodnosti a bezúhonnosti. Dovolatelia považujú za dôležité poukázať na túto skutočnosť, a to z toho dôvodu, že súdy vo vyššie uvedených konaniach opakovane vychádzali pri preukazovaní skutočností týkajúcich sa žalovaných vecí výhradne z tvrdení správkyne, ktorých pravdivosť žiadnym spôsobom neoverovali a na druhej strane tvrdenia žalobcov podložené listinnými dôkazmi vyhodnocovali ako nedostatočné na preukázanie tvrdeného práva. Ako príklad uvádzajú tvrdenie súdu prvej inštancie v rozsudku o náhradu škody, kde súd napriek tomu, že žalobkyňa 1) predložila doklad o zakúpení šijacieho stroja tvrdí, že tento doklad nepreukazuje jej vlastníctvo, pretože nebolo preukázané, že by tento šijací stroj zakúpila ona. K uvedenému sa dovolatelia bližšie vyjadrili v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to na str. 3 odvolania v poslednom odseku.

14. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Helle v. Fínsko uvádza: „Súd zdôrazňuje, že pojem spravodlivého procesu vyžaduje, aby vnútroštátny súd, ktorý poskytol stručné dôvody pre svoje rozhodnutie, či už tým, že do neho včlenil dôvody uvedené nižším súdom, alebo inak, sa skutočne zaoberal podstatnými otázkami, ktoré mu boli predložené na posúdenie, a aby len bez ďalšieho jednoducho neprevzal závery, ku ktorým dospel nižší súd.“

15. Nedostatočnosť odôvodnenia úradu nebola napravená ani súdom pre veci poistenia (Insurance Court), ktorý iba potvrdil dôvody rozhodnutia orgánu nižšieho stupňa. I keď taký spôsob odôvodnenia zo strany odvolacieho súdu je v zásade prípustný, v okolnostiach terajšieho prípadu súd nenaplnil požiadavky spravodlivého procesu. Pretože hlavnou námietkou sťažovateľa v jeho odvolaní bola nedostatočnosť odôvodnenia penzijného úradu, o to viac bolo dôležité aby odvolací súd uviedol riadne a jeho vlastné dôvody. (§ 32) /Hirvisaari v. Fínsko/ „Pretože odvolanie sťažovateľky uviedlo, že závery okresného súdu sa vôbec nezakladajú na skutkovom a právnom základe, o to viac bolo dôležité, aby mestský súd uviedol riadne a jeho vlastné dôvody (pozri rozsudok Hirvisaari, § 32). Napriek tomu mestský súd potvrdil závery okresného súdu stručným spôsobom, bez toho, aby preskúmal argumenty uvedené v odvolaní sťažovateľky.“ (§ 62). Európsky súd napokon uviedol: „Vzhľadom na to súd zastáva názor, že zjavne nedostatočné odôvodnenie dorogomilovského okresného súdu a následné schválenie takéhoto nedostatočného odôvodnenia moskovským mestským súdom ako odvolacím orgánom nenaplnilo požiadavky spravodlivého procesu.“ (§ 63). /Tatishvili v. Rusko/

16. Najvyšší súd SR ako súd dovolací, mnohokrát riešil otázku znemožnenia realizácie zásadných procesných práv sporovej strany a to tak, že ak tým došlo k znemožneniu realizácie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dovolaním napadnuté rozhodnutie zrušil (1Cdo/201872016).

17. Súd prvej inštancie tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcov 1) a 2), s návrhmi na doplnenie a vykonanie dokazovania, bez vysvetlenia dospel k skutkovým záverom, ktoré nemajú oporu v predložených dôkazoch a jeho závery sú protirečivé a zmätočné, znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné právo neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní opravného prostriedku v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odvolací súd túto vadu konania neodstránil, práve naopak svojim konaním naďalej porušoval práva žalobcu, čím založil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je zrejmé, že konanie, ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako celok nevykazuje znaky spravodlivosti, a preto je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť. Na základe uvedeného žalobcovia 1) a 2) navrhovali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/153/2019 zo dňa 09.07.2020 v zmysle § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadali, aby dovolací súd žalobcom v 1)

a 2) priznal náhradu trov dovolacieho konania.

18. Žalovaná v zastúpení advokátkou vo vyjadrení zo dňa 29.10.2021 k dovolaniu žalobcov 1) a 2) navrhovala, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné a nedôvodné odmietol. Uviedla, že sudy vychádzali aj z výsledkov trestného konania, keď žalobcovia opakovane podávali na správkyňu konkurznej podstaty trestné oznámenia, práve aj v danej veci a tieto boli postupne odmietané. Vo vzťahu k tomuto konaniu preto už bola vytvorená prejudicialita podľa § 194 ods. 2 CSP.

19. Namietala, že Civilný sporový poriadok vymedzuje dôvody dovolania uvedené v § 420 písm. f) CSP tak, že tento dovolací dôvod sa môže uplatniť iba vtedy, ak konanie ako celok vykazuje znaky nespravodlivosti, nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie dovolania. Nesprávny procesný postup spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, a to v takej intenzite, ktoré vykazuje porušovanie práva v kontexte celého súdneho konania. Obsah základného práva na spravodlivý proces podľa judikatúry tak ústavného súdu ako aj najvyššieho súdu je posudzovaný tak, že do neho patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne alebo v zásade abstraktné. Napriek snahe dovolateľov 1) a 2) o argumentáciu, že celé konanie vykazovalo známky nespravodlivosti, či porušovania procesných práv dovolateľov, ktoré vyvrcholili v nespravodlivom rozhodnutí, tomu tak v skutočnosti nie je. Z obsahu dovolania je zjavné, že dovolateľ opakuje tie isté argumenty, návrhy a tvrdenia, ktoré už uplatnil pred I. stupňovým súdom ako aj v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu.

20. Dovolatelia 1) a 2) vo vyjadrení zo dňa 06.12.2021 na vyjadrenie žalovaného uviedli, že nesúhlasia s argumentom žalovanej, ktorým poukazuje na prejudicialitu podľa § 194 ods. 2 CSP. Uviedli, že v trestných konaniach (v rozsahu pripojených spisov) bolo začaté trestné stíhanie vo veci, avšak žiadnej osobe nebolo vznesené obvinenie a nebola podaná obžaloba na súd. Preto prejudicialita na ktorú poukazuje žalovaná, v tomto prípade neprichádza do úvahy. V uznesení o zastavení trestného stíhania zo dňa 31.3.2006 (ČVS: U.), ktoré nadobudlo právoplatnosť, je uvedené poučenie pre poškodených: „Vydaním tohto uznesenia nie sú dotknuté nároky poškodenej strany“. Vychádzajúc z prezumpcie zákonnosti rozhodnutí OČTK dovolatelia 1) a 2) usudzujú, že prejudicialita, na ktorú poukazuje žalovaná, vo vzťahu k tomuto konaniu, neexistuje.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dovolanie odmietol podľa § 447, písm. f) CSP, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

Dovolanie podľa § 420, písm. f) CSP

22. Podľa § 420, písm. f) zákona č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Dovolací súd poukazuje na to, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.. Tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, v zásade nemožno právne kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pokiaľ nedosahujú intenzitu nepreskúmateľnosti, t.j. takú vadu, ktorá neumožňuje dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým dospel súd nižšieho stupňa k svojmu záveru.

24. Pokiaľ išlo o záver odvolacieho súdu v bode 24 „...tak, ako na to správne poukázal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, tieto predbežné otázky vo vzťahu k žalobe na náhradu škody, boli už právoplatne vyriešené v konaní Okresného súdu Košice II o vydanie veci sp.zn. 17C/149/2004. Aj keď

išlo o riešenie predbežnej otázky, nie je prípustné v zmysle zásady ne bis in idem (nie dvakrát o tej istej veci), vyjadrenej aj v § 230 CSP, aby táto predbežná otázka bola vyhodnotená medzi totožnými stranami sporu inak v nadväzujúcom konaní o nároku na náhradu škody, založenom na zhodných skutkových okolnostiach“, dovolací konštatuje, že skutkový záver odvolacieho súdu o existencii prejudiciality predmetu konania o vydanie vecí (rei vindikačná žaloba) v konaní 17C/149/2004 je správny v časti zisťovania existencie hnutelných vecí, preukázania vlastníckeho práva k nim a držby týchto vecí. Podľa tohto skutkového záveru Okresného súdu Košice II v rozsudku č.k. 17C/149/2004-374 zo dňa 25.03.2010, s. 9 (pozn. právoplatný rozsudok je na čl. 225) : „...V tomto prípade sa žalobkyňa, v podstate, domáha vydania tých istých vecí, ktoré žiadala vylúčiť z konkurznej podstaty - petit žaloby o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty sa týka tých istých vecí, ktoré tvorili petit tejto žaloby o vydanie vecí s výnimkou, že žalobkyňa v tomto konaní žiada vydať aj účtovné a obchodné dáta v softvérovej forme na pevných diskoch počítačov. Predpokladom úspešnosti žaloby o vydanie vecí je preukázanie vlastníctva k veciam zo strany žalobkyne, skutočnosť, že takéto veci sa nachádzajú v reálnej dispozícii žalovanej - v tomto prípade správkyne konkurznej podstaty, a v neposlednom rade taká identifikácia vecí, ktorá nevzbudzuje pochybnosť o ich stotožnení“. Dovolací súd konštatuje, že skutkové predpoklady a) preukázanie vlastníctva k veciam zo strany žalobkyne b) identifikácia vecí, ktorá nevzbudzuje pochybnosti o ich stotožnení sa prekrývajú s obligatónnymi predpokladmi náhrady škody uplatňovanej v tomto konaní. Pokiaľ teda žalobkyňa nepreukázala vlastníctvo k týmto veciam, nebol splnený predpoklad aktívnej legitimácie na náhradu škody podľa § 420, § 421 OZ. Žalobkyňa 1) v žalobe na s. 4 predposledný odsek uviedla: „Niet pochyb, že konaním žalovanej som svoj majetok nenávratne stratila, a teda, bola mi spôsobená škoda. Zodpovednosť žalovanej za túto spôsobenú škodu odvíjam od §§420(1),421 a 424 zákona č. 40/1964Zb. občiansky zákonník, v spojitosti s ust. §§ 8(2) a 19(+) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze o vyrovnaní“. Ide skutkovú prejudicialitu vyplývajúcu z iného súdneho rozhodnutia, ktoré však nevytvorilo prekážku vecí rozhodnutej v zmysle § 230 CSP (res iudicata), keďže o danej otázke bolo rozhodnuté iba ako predbežnej. Dovolací súd poukazuje na to, že základnú skutkovú prejudicialitu vytvorilo zamietnutie vylúčenia vecí z konkurznej podstaty. Súdny preto správne vychádzali najmä zo skutkovej otázky nepreukázaného vlastníctva v konaní o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty a v konaní o vydanie vecí v rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 17C/149/2004-374 zo dňa 25.03.2010 v spojení s opravným uznesením sp.zn. 17C/149/2004-487 zo dňa 21.01.2014 a v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/474/2013-495 zo dňa 24.04.2014. Dovolací súd súčasne poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/432/2014 zo dňa 04.11.2004, ktorým bolo dovolanie žalobkyne odmietnuté a ďalej na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III.ÚS/571/1/2016-18 zo dňa 13.09.2016, ktorým bola ústavná sťažnosť žalobkyne odmietnutá.

25. Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť.

26. Podľa § 194 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

27. Dovolací súd z pripojeného vyšetrovacieho spisu ORPZ Košice II, Úrad justičnej a kriminálnej polície, Košice ČVS: OVV-1392/10-K2-2001 zistil, že Okresná prokuratúra Košice II vo veci tr. činu krádeže podľa § 247ods.1,4 Tr. zákona uznesením 1Pv221/2003-259 zo dňa 15.5.2006, podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr. poriadku zamietla sťažnosť poškodenej strany Ing. I. C., podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ Košice II, sp.zn. U., zo dňa 31.3.2006 o zastavení trestného stíhania, pretože sťažnosť nie je dôvodná s odôvodnením, že : „Uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ Košice II, sp.zn. ORP-1392/10-K2-2001 zo dňa 31.3.2006 bolo podľa § 215 ods.1 písm. b/ Tr. poriadku zastavené trestné stíhanie vo veci trestného činu krádeže podľa § 247 ods.1,4 Tr. zákona, účinného v čase spáchania skutku, ktorého sa mal dopustiť správca konkurznej podstaty spoločnosti KAVEKO International, s.r.o., JUDr. T. A. tým, že v presne nezistenej dobe od 3.8.1998 do 5.10.2000, v priestoroch (KAVEKO International, s.r.o., ul. Na

záhumní č.1, Košice - Šaca, po vyhlásení konkurzu na uvedenú spoločnosť, mala odcudziť suroviny, náradie, HIM, DHIM a iné, v celkovej hodnote najmenej 121.600.- Sk, ku škode FÉNIX VP, s.r.o., Kvetná 6.3, Košice - Šaca a Ing. Z. C. a predajný stánok, šijací stroj, žehličku, galantérny tovar, účtovníctvo s kompletnými obchodnými dátami a iné, v celkovej hodnote 200.000.- Sk, ku škode Ing. I. C..“

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.